

γρήσωμεν ἔπειτα, ὅτι αὐτοῦ που θὰ ἦτο ἰδρυμένον καὶ τὸ νῦν πρῶτον ἐκ τοῦ ψηφίσματος τούτου γινωσκόμενον ἱερὸν αὐτοῦ τε καὶ συνεχῆς ἄλλο τοῦ υἱοῦ του Νηλέως καὶ τῆς ὅπωςδὴποτε συνεσχετισμένης αὐτοῖς Βασιλῆς, δὲν θὰ ἦτο πολλοῦ ἄξιον τὸ ἐπιχείρημα ἡμῶν, ἂν μὴ συνωδεύετο μετ' ἐκθέσεως πολλῶν ἄλλων ἀναγκαίων πραγμάτων καὶ παραπομπῆς ἀκριβοῦς εἰς τὰς πηγὰς καὶ ἐρμηνείας αὐτῶν τῆς προσηκούσης. Ὅθεν ἀριστάμεθα τοῦ ἔργου. Δὲν θὰ λείψωσι βεβαίως οἱ μέλλοντες νὰ ἀποδυθῶσιν εἰς αὐτό, καθὼς καὶ εἰς τὴν διευκρίνησιν τῶν ἄλλων τοῦ ψηφίσματος μερῶν κατὰ τὰς δύο προτάσεις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς (αἵτινες φαίνονται πῶς ταυτολογικαί ἐν τισὶν ἢ ἀντιφατικαί), ἐνθα ὁ λόγος περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν διαφόρων ἀρχῶν κατὰ τὴν ἀπομίσθωσιν τῶν τεμενῶν καὶ περὶ τοποθεσιῶν τινῶν, οἷον πυλῶν δύο καὶ βαλανείου, τοῦ νῦν πρῶτον γινωσκομένου κτλ. κτλ.

Μόνον δὲ τοῦτο ἔτι ἐπιλέγομεν, ὅτι πάνυ περιέργως καὶ κατὰ εὐκαιριότητα συμπτῶσιν ἦλθε κατ' αὐτὰς εἰς χεῖρας ἡμῶν πραγματεία τις νεωτάτη τοῦ ἐν Δορπάτῃ καθηγητοῦ G. Loeschke ἐπι-

γραφομένη *Vermutungen zur griechischen Kunstgeschichte und zur Topographie Athens* (ἐκδοθεῖσα ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐσφρῆς τοῦ Δορπάτης πανεπιστημίου τῆ 12 Δεκεμβρίου 1884), ἐν ἧ ὁ εὐφυῆς καὶ λόγιος ἀνὴρ ἐνεστήσατο ζήτησιν σπουδαίαν ἴσια ἴσια περὶ τῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μνημονευομένης *Βασιλείας*, ἣτις θὰ εἶναι, νομίζω, αὐτὴ ἡ Βασιλῆ τοῦ ἡμετέρου ψηφίσματος, κατ' Ἀττικὸν τύπον (1), καὶ γνωματεύει ἄλλα τε καὶ ὅτι διορθωτέον ἐν γωρίον τοῦ Χαρμίδου τοῦ Πλάτωνος (ἐν ἀρχῇ), κατὰ τρόπον φαινόμενον εἰς ἡμᾶς ὅχι μόνον πιθανὸν ἀλλὰ καὶ ἀναγκαίως ἀπαραίτητον. Ἐχουσιν ἐκεῖ αἱ ἐκδόσεις: « Ταυρέου παλαίστραν τὴν καταντικρὺ τοῦ τῆς βασιλικῆς ἱεροῦ » ὣν τὴν προτελευταίαν λέξιν, οὔσαν λίαν ἄτοπον μεταβάλλει ὁ Loeschke εἰς *Βασιλείας*, νῦν δὲ βεβαίως θέλει ἀσπασθῆ τὸν ὁμοιότερον τῆ διεφθαρμένη λέξει καὶ Ἀττικώτερον τύπον Βασιλῆς (2). Ταῦτα ἀσμένως ἀνακοινοῦντες τοῖς φιλαρχαίοις παυόμεθα τοῦ λόγου.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 6 Ἰανουαρίου 1885.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

Ὅπισω τῶν Προπυλαίων καὶ οὐχὶ πολὺ μακρὰν τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης, παρὰ γωνίαν τινὰ τοῦ μεσημβρινοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως εὐρέθη πρὸ ὀλίγων μηνῶν πλάξ λίθου πεντελικοῦ εἰς δύο τεμάχια τεθραυσμένη καὶ ἐντετειχισμένη εἰς ἄθλιον τουρκικὸν ξηρότοιχον. Τὸ μῆκος αὐτῆς εἶναι 1,13 μ., τὸ δὲ μέγιστον πλάτος 0,55 μ. Εἶναι ἀποκεκρουσμένη ἄνω καὶ ἀριστερά, κάτω δὲ μένει χῶρος ἄγραφος ὕψους 0,35 μ. Πόσον μέρος λείπει, εἶναι ἄγνωστον, οὐδὲ δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ εἰκασώμεν, πόσα γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος. Οὐχ ἦττον ἐὰν τὸν στίχον 15 συμπληρώσωμεν πιθανῶς οὕτω πῶς: [λῆ ὑπάρχει ἀναγράψαι ἐν στήλαιν δυοῖν τὸν ταμίαν τῆς ἱερᾶς

διατάξεως καὶ ἀναθε]ῖναι κ.τ.λ., τότε ἔχομεν ἕνα στίχον ἐξ 142 γραμμάτων. Ὁ δὲ στίχος 16 δύναται νὰ συμπληρωθῆ ὡς ἐξῆς περίπου. [Ἀθηναῖ τῆ Σωτειραῖ ἀπομισθῶσαι δὲ αὐτὰ τὸν στρατηγὸν Μητρόδωρον μετὰ τοῦ βασιλ]ῆως κ.τ.λ., γίνονται δὲ οὕτω 144 γράμματα. Ὁμοίως ὁ ἐπόμενος 17 στίχος πιθανῶς ἔλεγε: [σθωμένων ὀνόματα καὶ ὄσου ἕκαστος ἐμισθῶσατο καὶ στῆσαι ἐν

(1) Ὁ Ἡσύχιος ἔχει: βασιλῆ βασιλεια. Σοφοκλῆς Ἰφιγενεία. Ἴδε καὶ Στέφανον Βυζάντιον ἐν λ. Ἀγάμεια.

(2) Περὶ μὲν τοῦ ἀναγκαίου τῆς μεταβολῆς εἰς τὸ κείμενον τοῦ Πλάτωνος δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη ἀμφιβολία. Περὶ τῆς θέσεως ὅμως τῆς παλαίστρας καὶ τοῦ ἱεροῦ ὅπως αὐτὰς ὁ Loeschke δέχεται κατ' εἰκασίαν, ἐπειδὴ ἄλλοις τὸ σημερινὸν ψήφισμα ὑποδεικνύει, δύναται νὰ γίνῃ ἀμφισβήτησις καὶ πολλή.

τὸ δὲ ἀνά[λωμα] κ.τ.λ. καὶ οὕτως ἔχομεν ἄλλιν 140 μέχρις 145 γραμμάτων. Κατὰ ταῦτα δὲ λείπουν ἀπὸ τῶν στίχων τούτων ἐξήκοντα καὶ πέντε περίπου γράμματα. Δυστυχῶς πλὴν τοῦ ἐλλείποντος μέρους καὶ ἡ ἐπιφάνεια ἔπαθε μεγάλας βλάβας, διότι ὁ λίθος εἶχε χρησιμεύσει ἄλλοτε, ὡς εἴπομεν, εἰς οἰκοδομήν (1). Ἡ λυπηρὰ αὕτη κατάστασις καθιστᾷ τὸ περιεχόμενον λίαν ἀσαφές. Τοῦτο μόνον δύναται νὰ ῥηθῆ, ὅτι ἀνεγράφοντο δύο ψηφίσματα ἴσως ὅμοια ἀλλήλοις· ἐκ τοῦ πρώτου ἐσώθη σαφές μόνον τὸ ἀποτέλεσμα ψηφοφορίας τινός (στ. 3).

Τὸ δεύτερον πραγματεύεται περὶ τῆς ἀποκατάστασεως τῶν ἱερῶν καὶ τεμενῶν, τὰ ὅποια φαίνεται εἶχον παραμεληθῆ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ ἐν μέρει πωληθῆ ὑπὸ τινῶν ἀρχόντων (στ. 9 καὶ 19) ἢ καταληφθῆ ὑπὸ ἰδιωτῶν (στ. 11 καὶ

21). Πότε τοῦτο συνέβη, δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἀκριβῶς· ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἐξάπαντος νεωτέρα τοῦ Πομπηίου· διότι τὸ ἐν αὐτῇ στ. 46 μνημονευόμενον Δεῖγμα ὑπ' αὐτοῦ ἀνετέθη (1). Ἄφ' ἑτέρου, ἂν καὶ ἡ ἐπιγραφή εἶναι λίαν κολοβή, οὐδαμοῦ φαίνεται ἀναφερόμενος ὁ τσαῦτα ἐν Ἀθήναις οἰκοδομήσας Ἀδριανός, ὥστε πιθανῶς ἡ ἀποκατάστασις ἐγένετο μεταξὺ τῶν χρόνων τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν. Τὸν στρατηγὸν Μητροδώρον δὲν εὔρον ἀναφερόμενον ἀλλαχοῦ, οὐδ' ἄρχοντά τινα μεταγενέστερον τοῦ Πομπηίου, οὐ τὸ ὄνομα νὰ λήγγῃ εἰς ομῆδης (2).

Τὸ πανομοιότυπον ἐγένετο ὡς οἶόν τε πιστόν, ἀλλ' ἡ ἐντέλεια καὶ ἐνταῦθα εἶναι δυσέφικτος· διότι πολλαχοῦ αἱ τυχαῖαι γράμμαι δὲν διακρίνονται ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων.

ους αὐτῶν ον [ἀποδ]όσθαι τοῖς ἀποδ[ο
ἀποδόσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ[ς ὀπλεί]τας [στρατηγῶ] . . . τούτων πραττομε-

[μὴ τετροπημέ]ναι — XXXHHHHH^ΠΔΙ· — αἱ δὲ τετροπημέναι, αἷς οὐκ ἐδόκει — Η^ΠΓ

- [περὶ τῶν ἱερῶν καὶ] τεμενῶν ὅπως ἀποκατασταθῆι το[ῖ]ς θεοῖς καὶ τοῖς ἥρωσιν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχε καὶ τοῦ δή-
5 [μου] - - - - ἐπὶ τέλος ἀχθῆναι καὶ τὰ λοιπὰ τὰ δι[α]τείν[ον]τα πρὸς τε εὐσέβειαν καὶ τὴν τῶν ἱερῶν καὶ τεμε-
[νῶν] - - - - - δεδόχθαι τῶι δήμῳ τὸν . . . ἐπὶ τοὺς [ὀπλεί]τας σ[τ]ρατηγὸν Μητροδώρον Ξένωνος Φυλάσιον
καὶ τ[ε]μ[ε]ν[ῶν] ἀνεῖται τοῖς ὑπ' αὐτοῦ π . . . μένοις ἀκολούθως καὶ ὅσα ἀ[π]οκαθίστησι πρὸς
[τὸν μετὰ ταῦτα χ]ρόνον ἀ[π]οδόσθαι τι τῶν ἱερῶν τεμενῶν κα[τὰ μ]ηδένᾳ τρόπον, μηδὲ ὠνήσασθαι μη-
[δὲν - - - - - κατὰ τῶν ἀ]ποδομένων γραφῆς ἀσεβεί[ας καὶ ὀ]φ[ι]λ[ει]ν τῆι Ἀθηναῖ τὸ χρῆμα ὅσου ἀπέδοντο·
10 κ[ι]μ[έ]νοις νόμοις· ἐπεὶ δὲ πατριὸν ἐστὶν ἐν μηδενὶ τῶν τεμενῶν μῆτ' ἐντίκτειν μῆτ' ἐναπο-
[θνήσκειν] - - - οὐς [ἰδ:]ιωτικῶν γεγονυῶν κτήσεων ἀπαράτηρητον αὐτῶν τὴν χρῆσιν γεγε[νῆ]σθαι, τὸν μὲν ἐξη-
[γητήν] - - - - - τὸν δ' ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας στρατηγὸν Μητροδώρον Ξένωνος μετὰ τοῦ βασιλέως Μαντίου
[θυσίαν ἀρεστ:]ήριον [ἐ]κ[σ]τ[ω]ι τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων παριστάνοντος θύματα τοῦ ταμίου κατὰ τα
περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τεμενῶν [καὶ τ]ὰ ἀποκατασταθέντα ἱερὰ καὶ τεμένη καὶ εἴτινα δημοτε-
15 [λῆ - - - ἀναθε]ίναι (τ)ὴν μὲν ἐν ἀκροπό[λει] παρὰ [τῆι π]ολιάδι Ἀθηναῖ, (τ)ὴν δ' ἐν Πιραιεῖ παρὰ τῶι Διὶ τῶι
Σωτήρι καὶ τῆ[ι]
[Ἀθηναῖ τῆι Σωτείραι - - - βασιλ]έως καὶ τοῦ ταμίου[ς] τῆς ἱε[ρ]ᾶς δια[τάξ]εως εἰς τετραετίαν καὶ ἀναγράψαι ἐν
στήλῃ τὰ τε τῶν με[μ]ε-
[σθωμένων ὀνόματα καὶ - - - τὸ δὲ ἀ]νά[λωμα] εἰς τε τὰ θύμα[τα] καὶ τὰς στήλας μερί[σαι] τῶι τα[μί]αι τῆς ἱε[ρ]ᾶς
διατάξεως τοὺς καθεσταμέ-
[νους] - - - ἱερὰ [καὶ π]ρονοησόμενον [ὅ]πως αἱ τῶν ἀ[ν]α[κ]τηθ[έν]των ἱερῶν καὶ τεμενῶν μισθώσεις καὶ αἱ τῶν

(1) Τὸ πρὸς δεξιὰ τῶν ὀρώντι κοίλωμα ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ λίθου πρὸ τῆς ἐγγράψεως τῆς ἐπιγραφῆς· τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖ αἱ λέξεις διακόπτονται ὑπ' αὐτοῦ· οὕτω π. χ. ἡ λέξις πολυά— νόρειον.

(1) Πλουτάρχ. βίος Πομπ. 42· τῆ πόλει δὲ (Ἀθηναῶν) ἐπιδοῦς εἰς ἐπισκευὴν περτήκοντα τέλαντα λαμπρότατος ἀνθρώπων ἤλπιζεν ἐπιθήσασθαι τῆς Ἰταλίας.

(2) Τὸ πρὸ τοῦ ο γράμμα φαίνεται νὰ ἦτο κ, ὥστε ὁ ἄρχων ἴσως ὠνομάζετο Νικομήδης.

- εἰ δέ τινα διὰ τὴν α παρα των [π]επραμένων ὑπὸ στρατηγοῦ ἢ ταμίου τῆς
 20 ω . . . [τ]ὴν μίσιθ[ω]σιν γ]ίνεσθ[αι τῶ]ν ἀ[νακτη]θησομέ[νων] κατὰ ταῦτα· τὰ δὲ ὄρη τὰ δημόσια καὶ τὰς δημοστελεῖς
 [Δήμ]ητρος καὶ Κόρη[ς] ωσ ε . σ ασιν· εἰ[δ]ε τιν[ε]ς [ε]ς ὑπ[ε]ρ[β]άντες τοὺς ἱεροὺς ὄρους ἐπειργάσα[ν]-
 [το] - - - - - ν τον αιτη σ ον ην ἐπισκευή[ν τ]οῦ [ἐ]ν Ἐλε[υ]σίνοι ἱεροῦ, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἀνει-
 [μένον] - - - - - σμε ω ἱερε ενα αὐτ . α ολογοῦσα ἀπαρχ[ῆ] νεν ἀπὸ τῶν κα[ρ]πῶν τῆι[θ]εῶι κα.
 νηι ὄντα τ[ῆ]ς π[ό]λεως δύο μ[ε]ν παραρχῆμα [ἀ]πὸ τῶν νῦν ντων ἰδιωτῶν ἐχόντων τὴν ἐξ αὐτ-
 25 ασ ματα κα[ι] ματα τὰ ἀνατεθέντα ὑπ' Ἀτ[τ]άλου βασιλέως εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῆς.
 τε [τὰ] πεπολιτευμένα [π]ρὸς ἀείμνηστον δόξ[α]ν τοῦ δ[ι]ήμου ἀμετακίνητα διαμνήνη, ὁμνύειν τῶ[ν] ἀεί.
 [διατη]ρῆσ[αι τὰ ἀ]ποκαταστ[αθ]έντα ἰ[ε]ρῶ[ν] καὶ τε[μ]ένη καὶ ἐ[π]ι[τε]λ[έ]σειν τὰς τῶ[ν] ἡρώων θυσίας καὶ τι-
 μ[α]ς [τὰ]ς πα-
 [τρ]ίους - - - Μ[η]τροδω[ρο]ς Ξένωνος Φυλ[ά]σιος εν
 ατ σεν .
- 30 [Ἐν τῶι ἐπι] - - ομήδους ἄρχοντο[ς] ἐνιαυτῶι Μ[η]τροδω[ρο]ς [Ξένωνος Φυλ]άσιος τάδε ἀποκατέστησε
 ὡν ἀνῆκε τῆι πό[λ]ει καθ ενπ ερ κτίσαντος τὴν νῆσον
 [κεῖτα] ἡ ἀρχαία πόλις [ἡ] προσον[ο]μασθεῖσα [α] Κυ[χ]ρεία, τέμενος Αἴαντος ὁ καθιέρωσε
 ν, ἐφ' οὗ κεῖται τὸ [Θεμισ]τοκλέους τ[ρό]παιον κατὰ Π[ε]ρ[σ]ῶν καὶ πολυάνδρειον τῶν
 35 νοις καὶ προθυ[σ]χόμενοι ἐν τῶ[ι] πρὸς Μ[ή]δους πρὸ τῆς νήσου πολέ[μ]ωι. Κῆπον ἐν Κρ-
 σεῖς καὶ χορεῖ[ι]αι ἐδρ ενπλε[υ] πόλει τὸ λεγόμενον ὑπὸ Σόλωνο[ς]
 ν τὸ ἐν Ἐλαφυδρίοις οντ τὸ παρὰ τὸν παρὰ πλοῦν τῶν ἱερῶν
 πρὸς τῆι καλουμένη ν ε. Τορνεῖαν, ἐξ ἧς αἱ ἱεραὶ ναῦ[ς]
 [κατ'] ἔθος ὑλάζοντο ἀπασιν νέμειν καὶ ὑλάζεσθαι
 πρὸς τ[ῆ]ι ται ἀπὸ τοῦ στεφανώματος τῆς θεο[ῦ]
 40 ν καὶ τὰ [πρ]οσόντα τῶι Ἀσκληπιεῶι τὰ ἀν(ατ)εθέν-
 [τα] - - - - - ησ . ολ Πελοπον[η]σιακῶι πολέμωι καὶ τὸ προσόν
 αIEWS παρ' ἱππασίας τὰ[ς] α ψιλὰ [τὰ] προσόντα τῶι Διονυσιεῶι καὶ τὰ προσόντα
 τὸ ἀρχαῖον βουλευτήριον· ψύκτρας τὰς πρὸς τ[οῦ]ς νεωροῖ[ς] τ[οῦ] λιμένος τοῦ ἐν Ζέαι πρὸς τοῖς κλει-
 45 [θροισ] - - - [στρατῆ]γιον τὸ ἀρχαῖον· τέμενος Ἀγαθῆς Τύχης· ψιλὸν τὸ ἀνειμένον τῶι ἀρχαίωι θεάτρωι· ψιλὰ τὰ
 [-ρα]ν[η]ς, ὁ ἰδρύσατο Θεμιστοκλῆς πρὸ τῆς περὶ Σαλαμῆνα ναυμαχίας· ψύκτρας τὰς ἐν τῶι μεγάλωι
 τοῦ περικλειομένου τοῖς νεωροῖς καὶ τῶι Ἀφροδισίωι καὶ ταῖς στοαῖς μέχρι τῶν κλείθρων
 [ἀ]πὸ τοῦ Δίγματος τοῦ ἀνατεθέντος ὑπὸ Μάγνου καὶ τὸ προσὸν ὑπαιθρον, ὅπου τύποι καὶ
 [π]αρὰ τὰ μακρὰ τῆι Ἀθηνᾶς [Π]ολιάδος· τέμενος Ἀγαθῆς Τύχης· τεμένη Θεσέως· τέμενο[ς]
 50 πρὸς Ὑμηττῶ[ν] καὶ τὰ προσόντα μέταλλα καὶ τὸ διόδιον τῆς λιθοτομίας
 ἀφέσεις τὰς ὑπὸ τῶν ὑσπλήγων τοῦ Παναθηναϊκοῦ σταδίου καὶ τὰ ὑπὸ
 [τ]έμενος Ἀθηνᾶς [Λ]αμπτροῦσι τὸ λεγόμενον Δορυκλείον.
 ἐν κατὰ χρησμὸν καὶ τὸν οἰκοδο[μ]ηθέν[τα] τόπον πρὸς τῶι βωμῶι· Ὑακίνθιον
 πρὸ τῶν προβο[λ]ῶν θύουσιν ἡ[ρ]ω[ῶ]ι στρατηγῶι· ἱερὸν Εὐκλείας καὶ Εὐνομίας
 παλαῖστρα[ν]· οἰκίαν τὴν λεγομένην Κυροῦστου, ἣν ὁ δῆμος προσκατεσκε-
 55 [ύ]ασε] - - - - - ἐντα ἀν(ατ)εθῆναι Διὶ [Ὑμητ]τῶι καθότι καὶ πρότερον ἦν οἰκῆσιν τὴν πρὸς
 πάσας καὶ παραδ[ι]ο[μ]ίδας· τῆρρους πάσας τὰς κύκλωι τ[ῆ]ς [Σα]ρα[π]-
 ς ἀφώρισεν ἐν ἄστει· ἀκρόδρυα ζευγῶν .
 Ἡ[β]ῆς ὄρος τὸ πρὸς Ὑμηττῶι· ἐσχατιὰν Λαμπτροῦσι τὴν πρὸς
 [πᾶ]σιν νέμειν καὶ ὑλάζεσθαι.

Τὸ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦτο ψήφισμα διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Τὸ πρῶτον περιέχει ἀπαγόρευσιν πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς εἰς τὸ ἐξῆς τεμένους τινός καὶ διατάξεις περὶ τιμωρίας τῶν πωλησάντων (στ. 8 καὶ 9)· ἔπειτα ὀρίζει νὰ ἐξαγνισθῶσι τὰ βεβηλωθέντα τεμένη (στ. 10 ἐξ)· καὶ ὁ μὲν ἐξηγητῆς, ὡς φαίνεται, προγράφει τὸν τρόπον καθ' ὃν δέον νὰ γείνη τοῦτο (1), ὁ στρατηγὸς Μητρόδωρος καὶ ὁ βασιλεὺς Μαντίας προσφέρουσι τὰς θυσίας καὶ ὁ ταμίας τῆς ἱερᾶς διατάξεως (2) δίδει τὰ θύματα.

Περὶ τῆς πιθανῆς συμπληρώσεως τῶν στίχων 15-17 ἴδε ἀνωτέρω. Ἐν τῷ στ. 15 παρεδέχθη, ὅτι ὁ χαρακτὴς κατὰ λάθος ἔγραψεν ἢ μὲν ἐν Ἀκροπόλει, ἢ δ' ἐν Πειραιεῖ.

Οἱ στ. 18-24 εἶναι ἀσαφεῖς ἐν τοῖς πλείστοις· ἐν στ. 23 ματαιῶς προσεπάθησα νὰ συμπληρώσω τι.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ ὅμως 25 στ. ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀττάλου μοι φαίνεται βεβαία, ἂν καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνατεθέντα μένουσιν ἄγνωστα· ὑποθέτω, ὅτι πρόκειται περὶ ὀχυρωματικῶν ἔργων, καὶ ἂν τοῦτο ᾗναι ἀληθές, τότε ὁ Ἀτταλος οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος (241-197 πρὸ Χρ.), ὅστις περὶ τὸ 201 ἐβοήθησε διὰ τοῦ στόλου του τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τῶν Μακεδόνων, οἵτινες εἶχον φθάσει μέχρι τῆς Ἀκαδημίας· μετέβη δὲ καὶ ὁ ἴδιος εἰς Ἀθήνας, ἔνθα μεγάλαί τιμαὶ τῷ ἀπενεμήθησαν· μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ ὅτι μία φυλὴ ἔκτοτε ἔφερε τὸ ὄνομά του. Ἄλλ' ὁ κατὰ τῶν Μακεδόνων πόλεμος

δὲν εἶχε τελειώσει· διότι οὗτοι τὸ ἐπόμενον ἔτος εἰσβαλόντες εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐδήλωσαν αὐτὴν μὴ φεισθέντες μήτε τάφων μήτε ἱερῶν (1). Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ὁ Ἀτταλος εἴτε πρὸ τῆς καταστροφῆς εἴτε καὶ μετ' αὐτὴν ἐφρόντισε νὰ καταστήσῃ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἀσφαλεστέραν ἐναντίον τῶν ἀπειλούντων αὐτὴν κινδύνων.

Ἡ ἔννοια τῶν στ. 26 καὶ 27 εἶναι σαφής· οἱ μέλλοντες νὰ ὁμόσωσιν εἶναι φαίνεται οἱ στρατηγοὶ (2) μετ' ἄλλων τινῶν ἀρχόντων.

Ἀπὸ τοῦ στ. 30 ἄρχεται τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, ἡ ἀναγραφὴ δηλαδὴ τῶν ἀποκαταστάσεων ἱερῶν καὶ τεμενῶν. Διὰ τὴν τοπογραφίαν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ἦν τὸ μνημεῖον τοῦτο μεγίστης σπουδαιότητος καὶ μοναδικόν· ἡ διατήρησις του ὅμως εἶναι δυστυχῶς τοιαύτη, ὥστε ἀπώλεσε μέγα μέρος τῆς ἀξίας του. Ἐκ τῶν δύο ἢ τριῶν συμπληρώσεων ἢ τοῦ στ. 32 Κυ[χρεία] δὲν μοι φαίνεται πολὺ βεβαία, ἀλλὰ καλλιτέραν δὲν ἠδυνήθη νὰ εὑρω. Αἱ τῶν στ. 33 καὶ 34 ὅμως συμφωνοῦσι πρὸς τὰ λίαν ἀμυδρὰ ἔχνη γραμμάτων τὰ ἐπὶ τοῦ λίθου διακρινόμενα καὶ δύνανται νὰ θεωρηθῶσι σχεδὸν βέβαιαι. Ἐν δὲ τοῖς στ. 40 καὶ 55 νομίζω, ὅτι ὁ χαρακτὴς παρέλειψε κατὰ λάθος τὴν συλλαβὴν ατ ἐν ἀν(α)τεθὲν καὶ ἀν(α)τεθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο προσέθηκα αὐτὴν.

Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

ΕΠΙ ΔΕΚΑ ΜΟΜΙΑΙΣ ΕΛΛΗΝΟ-ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ (3)

(*Ὁρι Πίρ. 12*)

Ἄριθ. 1.

Ἐυλίνη σορὸς ἀνθρωποειδῆς χρώματος ἐρυθροῦ, ἐξαιρουμένου τοῦ προσώπου ἐξωγραφημένου διὰ

(1) Τοὺς ἐξηγητὰς συνεβουλεύοντο ἀκριβῶς εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα· ἦσαν δὲ τρεῖς (ὄρα Schumann Gr. Alterthümer I σ. 455 καὶ II σ. 46). Ἐπὶ μίᾳ εἰδος τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ· πυθοχρήστου ἐξηγητοῦ (CIA III 241), ἐφ' ἑτέρας δὲ· ἐξηγητοῦ ἐξ Ἐπατριδῶν χειροτονητοῦ ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ βίου (αὐτ. 267).

(2) Ἐν CIA III 650 ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ· οἱ πρυτάνεις τὸν ταμίαν τῆς ἱερᾶς τάξεως Ἀλέξανδρον Εὐπυρίδην. Ἡ οὐσία ὅμως τῆς ἱερᾶς ταύτης τάξεως ἢ διατάξεως καὶ ἐντεθὲν δὲν γίνονται σαφεστέρα.

χρώματος κιτρίνου. Ἐκάστη παρειὰ σημειωτὴ διὰ κεραίας μελαίνης πλατείας· τὸ ποίκιλμα αὐτὸ ἀπαντᾷ σπανίως καὶ ἐμφαίνει πάντοτε μεταγενεστέ-

(1) Ἴδε Wachsmuth Stadt Athen σ. 636 ἐξ.

(2) Τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ στ. 26 νομίζω ὅτι δὲν δύναται νὰ ᾗναι ἡ Σ. Αἱ ὀρίζονται ὅμως γραμματὰ αὐτοῦ λείπουσιν, ἂν καὶ ὁ λίθος ἔχει ὀλίγον μέρος διὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν.

(3) Αἱ μομίαι αὗται προερχόμεναι ἐκ τῆς ἐν ἔτει 1884 ἀποκαλυφθείσης νεκροπόλεως τῆς Χέμμεως, ἢ τοῖ Πανὸς πόλεως τοῦ Θηβαίου νομοῦ, τῆς νῦν καλουμένης Ἀγμίμ, ἐδωρόθησαν τῷ ἔθνικῳ ἐν Ἀθήναις Μουσεῖῳ παρὰ τοῦ κυρίου Ἰωάννου Δημητρίου τοῦ ἐκ Λήμνου.

